



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobkyně: **Ing. V. P.**, narozená X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osoby
zúčastněné

na řízení: **Ing. P. P.**, narozený X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2023, č. j. KUUK/124164/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou u zdejšího soudu domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2023, č. j. KUUK/124164/2023, jímž bylo změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 6. 2022, č. j. MU -VEJ/952/2022/Sú-Še/R93, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že se ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výrokové části mění ustanovení zákona, podle kterého bylo rozhodováno, z § 92 odst. 2 stavebního zákona na § 149 odst. 6 správního řádu. Napadeným rozhodnutím tedy bylo ve věci samé zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Tím stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o vydání společného (územního a stavebního) povolení na stavbu vedenou stavebním úřadem pod názvem *Novostavba rodinného domu na parcele č. XA a XB v katastrálním území X* (dále též jen „předmětné pozemky“ a „požadovaná stavba“). Důvodem zamítnutí žádosti bylo nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy lesů, Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, (dále jen „prvostupňový dotčený orgán“), ze dne 21. 9. 2022, č. j. MUKK-50215/2021, v němž prvostupňový dotčený orgán nesouhlasil se stavebním záměrem z důvodu umístění stavby příliš blízko k okraji lesa (25 m).

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby popsala průběh správního řízení a uvedla, že předmětné pozemky získala s manželem na základě kupní smlouvy od obce Kryštofovy Hamry. Obec prodávala pozemky v katastrálním území Černý Potok za účelem rozvoje obce. Předmětné pozemky byly zahrnuty do rozvojové plochy RI 11 – individuální rekreační chalupy a chaty – rozšíření stávající lokality. Z tohoto důvodu se každý nabyvatel pozemků v dané lokalitě musel zavázat zahájit stavbu rodinného domu a následně do čtyř let od koupě pozemku tuto stavbu dokončit a zkolaudovat, k čemuž se v kupní smlouvě na dotčený pozemek zavázala i žalobkyně. Žalobkyně byla na základě územního plánu obce Kryštofovy Hamry ujistěna, že území ve vzdálenosti 25 m a dále od lesa je zastavitelné, to si ověřila v bodě 6.2 textové části a v grafické části územního plánu.
3. Žalobkyně uvedla, že legitimně předpokládala, že stavbě nemovitosti ve vzdálenosti 25 m od lesa nic nebrání. Z tohoto důvodu nechala zpracovat projekt rodinného domu v souladu s kupní smlouvou a územním plánem. S ohledem na výše uvedené bylo pro žalobkyni velkým překvapením negativní závazné stanovisko prvostupňového dotčeného orgánu a potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu státní správy lesů a následné vydání napadeného rozhodnutí.
4. Žalobkyně upozornila, že ze sdělení pro vnitřní styk (v rámci Městského úřadu Kadaň) ze dne 14. 9. 2011 vyplývá, že se prvostupňový dotčený orgán vyjadřoval ke změně č. 2 územního plánu obce Kryštofovy Hamry. V tomto svém vyjádření uvedl, že souhlasí s návrhem změny za podmínek, že „*veškeré nově navrhované stavby budou umístěny minimálně 25 metrů od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa*“, přičemž toto pravidlo bylo stanoveno s „*ohledem na průměrnou výšku lesních porostů v zájmovém území*“. Žalobkyně je proto přesvědčena, že napadené rozhodnutí, resp. potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, na kterém je napadené rozhodnutí založeno, bylo vydáno v přímém rozporu s územním plánem a nemá v územním plánu ani v zákoně žádnou oporu.
5. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí založené na potvrzujícím závazném stanovisku představuje zásadní zásah do její právní jistoty a z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí včetně potvrzujícího závazného stanoviska nezákonné.
6. Dle žalobkyně dále došlo vydáním napadeného rozhodnutí k zásahu do jejího vlastnického práva k oběma nabytým pozemkům, přičemž omezení vlastnického práva spatřovala v tom, že bez opory v územním plánu a ve větší než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, byla omezena zastavitelná plocha jejích pozemků. Dle žalobkyně v případě nutnosti posunutí stavby na hranici 34 m od lesa, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadují dotčené orgány v závazném stanovisku, není možné žádnou stavbu na daném pozemku realizovat, neboť by tam stavbu rodinného domu i s ohledem na další ochranná pásma nebylo možno umístit. Žalobkyně zdůraznila, že předmětné pozemky koupila právě za účelem výstavby rodinného domu. Z uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

7. Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení zásady legality. Územní plán stanovil minimální vzdálenost výstavby 25 m od hranice lesa. Dle žalobkyně musí správní orgány dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) postupovat v souladu s právními předpisy, tedy i v souladu s vydaným územním plánem. Žalobkyně odkázala na závěry vyjádřené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 A 13/2012-132, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201, o závaznosti územního plánu pro stavební úřad v řízeních dle stavebního zákona. Dle žalobkyně lze zmíněné rozsudky vztáhnout i na závaznost územního plánu pro dotčené orgány státní správy lesů. Jelikož projektová dokumentace předložená žalobkyní splňovala podmínky stanovené v územním plánu, měl dle žalobkyně prvostupňový dotčený orgán vydat kladné závazné stanovisko k umístění stavby, a stavba tak měla být povolena. Dotčený úřad se však od územního plánu obce odchýlil a v rozporu se zákonem stanovil mnohem vyšší hranici, a to 34 metrů od hranice lesa. K tomu žalobkyně citovala z odůvodnění napadeného rozhodnutí: *„V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL (pozemky určené k plnění funkcí lesa, pozn. soudu) na 25 m (bezpečnostní pásmo)...“* a v něm citovaného závazného stanoviska: *„krajský úřad je názoru, že v rámci tvorby územního plánu nelze rozvolňovat zákonem stanovená omezení, v tomto případě stanovené ochranné pásmo lesa ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Uvedení minimální vzdálenosti neznamena, že bude platit 25 m, ale že se jedná o vzdálenost, ve které nebudou umístovány žádné stavby...“* a uvedla, že s argumentací žalovaného nesouhlasí a považuje ji za účelovou. Uvedla, že z územního plánu jasně plyne, že pro vzdálenost 25 m a více od okraje lesa byla stanovena plošná výjimka z ochranného pásma, přičemž jiný výklad by byl nelogický a v rozporu s právní jistotou třetích osob. Jiná situace by dle žalobkyně nastala, pokud by územní plán stanovoval, že žádná stavba nesmí stát blíže než 25 m od lesa s tím, že od 25 m dále od lesa vyžaduje umístění stavby individuální výjimku. To však územní plán neuvádí. Proto je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí i závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu se zásadou legality.
8. Dále žalobkyně namítala, že dotčené orgány státní správy lesů se nedostatečně zabývaly charakteristikou konkrétní lokality. Dle žalobkyně se v sousedství předmětných pozemků nacházejí obytné stavby v ochranném pásmu lesa, a to dokonce blíže, než je hranice 25 m, a to na pozemcích parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE v katastrálním území X. Prvostupňový dotčený orgán dle žalobkyně v závazném stanovisku tvrdil, že se na lesním pozemku nachází stromy vysoké 27 m, a tudíž nelze udělit výjimku k umístění stavby na hranici 25 m od lesního pozemku, aniž by uvedl, že tuto výšku skutečně naměřil a není zřejmé, zda tato informace odpovídá skutečnosti. Navíc předestřená logika by mohla platit jen v případě, že by se stromy nacházely přímo na hranici lesního pozemku. Argumenty žalovaného žalobkyně označila za nesprávné, lživé a účelové. Žalobkyně uvedla, že pokud by rizika pádu stromů byla tak závažná, jak je popsáno v závazném stanovisku, tak by nebyla existence stávající zástavby možná. V napadeném rozhodnutí není ani uvedeno, že by v minulosti došlo k události ohrožující život či majetek v dotčeném území. Upozornila, že pozemek parc. č. XA je definovaný jako trvalý travní porost a je soukromým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vlastnictvím žalobkyně, nikdo tedy není oprávněn využívat tento pozemek k hospodaření v lesních porostech a směřovat na něj pád stromů při těžbě. K tomu uvedla, že v napadeném rozhodnutí citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, je zcela nepřiléhavý k případu žalobkyně. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem šlo o situaci, kdy se jednalo o výstavbu nové chaty v rozporu s územním plánem dané obce, přičemž stavba byla situována téměř na samém okraji lesa. Naproti tomu v případě žalobkyně se má požadovaná stavba nacházet ve vzdálenosti 25 m od okraje lesa v souladu s územním plánem.

9. Dále žalobkyně nesouhlasila s argumentací prvostupňového dotčeného orgánu v závazném stanovisku, že *„udělení nesouhlasu bylo vyvoláno i povinností prvostupňového dotčeného orgánu rozhodovat kontinuálně, přičemž souhlas se stavbou by mohl vytvořit nebezpečný precedens pro budoucí rozhodování.“* Žalobkyně citovala z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2015, č. j. 46 A 23/2013-93, a uvedla, že její projekt je umístěn na pozemku v souladu s územním plánem, tj. 25 m od hranice pozemku a žalovaný tedy nemůže neudělit souhlas s odůvodněním, že neudělení souhlasu bylo vyvoláno i povinností rozhodovat kontinuálně. Zásadu ochrany legitimního očekávání nelze vykládat tak, že pokud správní orgán někdy pochybil a rozhodl nezákonně, vzniká všem v obdobné situaci legitimní očekávání, že i v jejich věcech bude rozhodnuto nezákonně. Nezákonné rozhodnutí správního orgánu totiž nezakládá povinnost rozhodovat takto ve všech případech. Navíc dle informací žalobkyně bylo v roce 2022 uděleno 52 souhlasů s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesa, a ve 28 případech tomu bylo pod hranicí 25 m od okraje lesa. Dokonce některé stavby byly povoleny na samotné hranici lesa tj. 0-3 metry od hranice lesa. Obdobně tomu bylo také v letech 2020 a 2021. Dle žalobkyně je evidentní, že prvostupňový dotčený orgán běžně uděluje souhlas s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od okraje lesa a jeho tvrzení o povinnosti rozhodovat kontinuálně není pravdivé.
10. Žalobkyně navrhla, aby její věc byla spojena s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 41/2023, o žalobě podané Mgr. K. S. (dříve H.), neboť spolu skutkově souvisí (pozn. soudu: Mgr. K. S. je vlastnící pozemku sousedícího s předmětnými pozemky).
11. Žalobkyně navrhla, aby soud, krom zrušení napadeného rozhodnutí, zrušil i prvostupňové rozhodnutí, a aby věc vrátil žalovanému k novému projednání

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že veškeré žalobní námitky směřují proti závaznému stanovisku prvostupňového dotčeného orgánu a potvrzujícímu závaznému stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu, přičemž těmito závaznými stanovisky byl žalovaný v odvolacím řízení vázán.
13. K žalobní námitce ohledně rozporu závazného stanoviska s územním plánem a k zásahu do právní jistoty žalobkyně žalovaný uvedl, že jakýkoliv regulativ obsažený v územním plánu jakožto koncepčním nástroji ochrany životního prostředí nenahrazuje konkrétní rozhodovací činnost vycházející z posouzení konkrétní situace na úrovni projektu. Právě v zájmu právní jistoty dotčených osob a předvídatelnosti postupů veřejné správy orgány státní správy lesů již na koncepční úrovni celých řešených ploch na základě své pravomoci dle § 48 odst. 2 písm. b) zákona č. 285/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „lesní zákon“) stanoví koncepční podmínky výstavby z hlediska ochrany lesa. Územní plán tak v řešeném případě zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyklučuje výstavbu ve vzdálenosti do 25 m od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa. Ve vzdálenosti od 25 m do 50 m od této hranice je však orgán státní správy lesů povinen postupovat v souladu s § 14 odst. 2 lesního zákona a vyjádřit se k navrhovanému záměru. Oba nástroje se dle žalovaného uplatňují souběžně, vzájemně se nevylučují. Uvedený postup nijak nezasáhl do právní jistoty žalobkyně, neboť na základě územního plánu měla toliko jistotu, že stavbu nelze umístit do 25 m od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa. Do vydání závazného stanoviska nemohla mít žalobkyně žádnou jistotou a nemohla očekávat, že její stavba bude přípustná ve vzdálenosti od 25 do 50 metrů od okraje lesa. Naopak, územní plán obsahuje výslovné upozornění na okolnost, že pro případ dotčení pozemků do vzdálenosti do 50 m od kraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb., a že lze v rámci obezřetného přístupu prověřit přípustnost stavby na pozemku.

14. K namítanému zásahu do vlastnického práva žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně v žalobě neuvádí, v čem konkrétně spatřují diskriminaci, nepřiměřenost a libovůli při vydání závazného stanoviska. Dle žalovaného orgán státní správy lesů při posuzování přípustnosti stavby z hlediska ochrany lesa nemůže brát v potaz velikost či tvar pozemku. Žalovaný připomněl, že smyslem závazného stanoviska orgánu státní správy lesů je ochrana lesa ve smyslu § 1 lesního zákona. Pokud by orgán státní správy lesa přihlížel k jiným než zákonným hlediskům, tak by tím nedůvodně zvýhodnil žalobkyni jakožto stavebníka na úkor ochrany lesa, čímž by překročil meze správního uvážení.
15. K namítanému porušení principu legality z důvodu, že nebyl dle žalobkyně respektován územní plán, žalovaný uvedl, že v rámci tvorby územního plánu nelze rozvolňovat zákonem stanovená omezení, v tomto případě zákonem stanovené ochranné pásmo ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Dle žalovaného územní plán nemůže stanovit výjimku z § 14 odst. 2 lesního zákona a vylučovat zákonnou pravomoc orgánu státní správy lesů k posouzení, zda stavba v ochranném pásmu lesa je přípustná, či nikoliv. Navíc dle žalovaného je územní plán opatřením obecné povahy dle § 188 odst. 4 stavebního zákona, a nikoli právním předpisem, jak dovozovala žalobkyně.
16. K namítanému opomenutí posouzení stavby s ohledem na charakter lokality žalovaný trval na závěru v potvrzujícím závazném stanovisku, že se v případě žalobkyně jedná z hlediska zájmů ochrany lesa o nežádoucí rozšíření zástavby do blízkosti lesa a že se jedná o záměr „na zelené louce“. Dle žalovaného nelze nahlížet na věc tím způsobem, že pokud v blízkém okolí byly někdy v minulosti povoleny obytné stavby dokonce ve vzdálenosti blíže než 25 m od okraje lesa, musí být povoleny i případné další stavby. Žalovaný upozornil, že obecně se správní praxe při aplikaci právních předpisů za účelem ochrany veřejných zájmů vyvíjí, přičemž veřejná správa nemůže ustrnout po desetiletí, pakliže postupným vývojem dospěje k poznání, že předchozí hlediska pro rozhodování byla pro ochranu veřejného zájmu nedostatečná. Dle žalovaného je třeba v zájmu ochrany lesa a předcházení v budoucnu vzniklým škodám přistupovat k této problematice zodpovědněji a snažit se volit preventivní přístup založený na předběžné opatrnosti. Tento svůj názor opřel žalovaný o závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37.
17. Dále žalovaný uvedl, že aktuální údaj o střední výšce přilehlého porostu (27 m) byl převzat z lesní hospodářské knihy, což je zmíněno v závazném stanovisku. Upozornil, že pro hodnocení potenciální negativní interakce mezi stavbou a lesem není rozhodný recentní stav výšky porostu a umístění stromů na lesním pozemku, ale absolutní výšková bonita. Pokud by orgány státní správy lesů přihlížely pouze k aktuálnímu stavu na místě, kde by byl porost vykácen, nebo by se zde vyskytoval porost mladší, pak by sice došlo k omezení hospodaření

v lesích až v době, kdy by lesní porost dosáhl takové výšky, kdy by při případném pádu stromu již mohla být ohrožena stavba, avšak stavba by již byla realizována a došlo by k nevratnému omezení hospodaření v lese – vlastník lesa by musel provádět taková opatření, aby případným pádem stromů, uvolněním kamenů či sesuvem půdy nebyla ohrožena stávající stavba. Lesní hospodářství je přitom specifické tím, že se hospodáří s výhledem několika desetiletí až sta let; z toho důvodu je zákonem deklarováno 50metrové ochranné pásmo lesa. Aktuální nepřítomnost vzrostlých stromů na hranici lesního pozemku není pro hodnocení možnosti budoucí negativní interakce lesa a stavby podstatná.

18. K žalobní námitce nedostatečné specifikace ztížení hospodaření v lesních porostech a negativního vlivu stavby na plnění funkcí lesa žalovaný poukázal na § 34 lesního zákona, z něhož plyne, že za účelem vůči lesu šetrného provedení lesní dopravy lze využít cizí pozemky, přičemž je dle žalovaného zcela evidentní, že v případě umístění stavby žalobců je možnost využití pozemků žalobců pro pohyb lesní techniky omezená. Ke ztížení hospodaření v lesních porostech přitom může dojít již jen samotnou aplikací opatření dle § 22 lesního zákona, kdy by na základě toho došlo k odstranění porostní stěny, která zajišťuje stabilitu celého porostu, ve většině případů se jedná o nebezpečí pro stavbu ze strany dřevin rostoucích na okraji porostu. Dále může být omezen způsob těžby – nutnost použít finančně nákladnější technologii těžby.
19. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání a kontinuity rozhodování orgánu státní správy lesů žalovaný uvedl, že byla vyžádána stanoviska Městského úřadu v Kadani za období let 2020-2022. Prostudováním stanovisek bylo zjištěno, že v roce 2022 bylo vydáno 8 nesouhlasných a 52 souhlasných stanovisek. Ve 28 případech byla stanoviska kladná i ke stavbám umístěným ve vzdálenosti menší než 25 m od hranice lesa, všechna tato stanoviska se však týkají záměrů, které svým charakterem neumožňují pobyt osob (technická infrastruktura, studny, elektrické rozvody apod.), v dalších 24 případech byla kladná stanoviska udělena pro záměry umístěné ve vzdálenosti větší než je absolutní výšková bonita sousedících lesních porostů. Žalovaný vyjádřil názor, že v případě žalobkyně bylo rozhodnuto v souladu se stávající správní praxí prvostupňového dotčeného orgánu a v souladu s lesním zákonem, a že zásada legitimního očekávání porušena nebyla.

Replika žalobkyně

20. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně vyslovila nesouhlas s výkladem žalovaného, podle něhož územní plán obsahuje výslovné upozornění na okolnost, že pro případ dotčených pozemků do vzdálenosti 50 m od lesa platí ustanovení lesního zákona. Ve zmíněné pasáži územního plánu je přitom konstatováno, že se v souladu se zákonem upravuje minimální vzdálenost výstavby od pozemků určených k plnění funkcí lesa na 25 m.
21. Žalobkyně dále poukázala na komentář k § 14 lesního zákona, z něhož podle ní vyplývá, že v rámci stavebního řízení se má orgán státní správy lesů vyjadřovat pouze k tomu, zda stavební záměr je v souladu s územním plánem, či nikoliv. K tomu uvedla, že prvostupňový dotčený orgán se k územnímu plánu obce nejen vyjadřoval, ale i sám stanovil hranici nezastavitelného území, resp. bezpečnostního pásma, a to na 25 m od hranice lesa. Dle názoru žalobkyně je tak nepochybné, že územní plán počítá se stavbou za touto hranicí, mělo tak být vydáno kladné stanovisko a stavba měla být povolena.

22. Dále žalobkyně uvedla, že nelze přistoupit na argumentaci žalovaného, že žalovaný byl v případě umístění stavby ve vzdálenosti od 25 do 50 m od hranice lesa povinen postupovat podle § 14 odst. 2 lesního zákona, tedy že je na rozhodnutí dotčeného orgánu, zda stavbu povolí, či nikoli. Dle názoru žalobkyně musí dotčený orgán posoudit navrhovaný záměr jen co do jeho souladu s územním plánem. Povinnost získat další výjimku pro provedení stavby v této vzdálenosti od hranice lesa by musely být v územním plánu výslovně zakotveny. Územní plán obce Kryštofovy Hamry ale nic takového neupravuje, naopak stanovuje s ohledem na lesní zákon plošnou výjimku z ochranného pásma lesa. Pokud správní normy připouštějí více možností výkladu, pak se musí aplikovat zásada *in dubio pro libertate*, tedy ve prospěch výkladu, který poskytuje větší svobodu a je příznivější pro žalobkyni, k tomu žalobkyně odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2021, sp. zn. II. ÚS 487/20.
23. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný musel mít k dispozici údaje o absolutní výškové bonitě již v době, kdy se vyjadřoval k územnímu plánu obce, a že je zřejmé, že žalovaný ve svém „sdělení pro vnitřní styk“ vycházel z výšky porostu. Žalobkyně tedy nechápe, proč nyní ten samý orgán požaduje mnohem větší odstup od hranice lesního pozemku než předtím.
24. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně až účelově interpretuje vyjádření žalobkyně a zopakovala, že se uplatní pravidlo, že územní plán stanovil plošnou výjimku z ochranného pásma lesa. Dále se žalobkyně vyjádřila k tvrzení žalovaného o nechtěném rozšíření zástavby tak, že dle jejího názoru se jedná o zástavbu plánovanou k rozvoji obce. Tento závěr vyvodila z toho, že dle územního plánu byly části pozemků za hranicí 25 m od lesa označeny jako zastavitelné území, na kterých je povoleno stavět rekreační objekty o velikosti do 100 m², předmětné pozemky byly prodány za účelem rozvoje obce se smluvním ujednáním o povinnosti stavět, stavba byla povolena Odborem regionálního rozvoje, územního plánování a památkové péče Městského úřadu Kadaň, na blízkém pozemku parc. č. XF již byla zahájena stavba a až budou dokončeny stavby na pozemcích parc. č. XG a parc. č. XF, tak stavba žalobkyně bude navazovat na původní zástavbu.
25. Dále žalobkyně uvedla, že použití pozemků třetích osob k lesnímu hospodaření je institut zcela výjimečný a musí k němu být speciální důvody. Takové omezení je pak možné pouze za náhradu. Po vlastnících pozemků navazujících na lesní pozemky však nelze požadovat, aby byli preventivně omezeni na svých vlastnických právech jen z toho důvodu, že jejich pozemek sousedí s lesním pozemkem. Žalovaný netvrdil ani nedokázal, jak by požadovaná stavba omezovala hospodaření v lese. V okolí se nacházejí jiné stavby, které jsou mnohem blíže k lesu než 25 m a hospodaření v lese nijak neomezují. Zopakovala, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 2/2018 je zcela nepřiléhavý situaci žalobkyně a je na její případ neaplikovatelný.

Ústní jednání soudu

26. Při soudním jednání konaném dne 22. 10. 2025 odkázaly žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení na obsah podané žaloby a zdůraznily své přesvědčení, že pokud územní plán umožňoval umístění stavby na hranici 25 m od okraje lesa, a ony tuto hranici dodržely, pak mělo být dotčenými orgány vydáno souhlasné stanovisko.
27. Při tomtéž soudním jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rovněž na odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu státní správy lesů, jež bylo závazným podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Poukázala dále na skutečnost, že zdejší soud již rozhodoval o žalobě, kterou podala vlastnice sousedního pozemku Mgr. K. S., v níž se tato vlastnice

domáhala se shodnou žalobní argumentací zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla zamítnuta její žádost o vydání společného povolení na stavbu rekreační chaty, přičemž její žaloba byla zdejším soudem zamítnuta, a stejně tak i její následná kasační stížnost Nejvyšším správním soudem.

28. Soud při jednání provedl v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) důkaz listinami, které žalobkyně přiložila k žalobě a k replice, s výjimkou listin, které jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí. Soud tedy provedl důkaz listinami, a to kupní smlouvou uzavřenou mezi obcí Kryštofovy Hamry jako prodávající a žalobkyní a jejím manželem jako kupujícími o převodu vlastnického práva k předmětným pozemkům, vyhlášením nabídkového řízení obcí Kryštofovy Hamry ze dne 4. 8. 2020 na prodej předmětných pozemků, relevantní částí územního plánu obce Kryštofovy Hamry, ortofotem stávající zástavby na území, fotem stávající zástavby, seznamem udělených souhlasů s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesa za roky 2020 - 2022, vyjádřením obce Kryštofovy Hamry ze dne 9. 1. 2024 adresovaným žalobkyni.
29. Z vlastní iniciativy provedl soud důkaz listinami založenými ve spise zdejšího soudu sp. zn. 141 A 41/2023, a to vyjádřením obce Kryštofovy Hamry ze dne 29. 8. 2024 a jeho přílohami: vyjádřením odboru životního prostředí Městského úřadu Kadaň ke konceptu územního plánu obce Kryštofovy Hamry ze dne 30. 9. 2003, dohodou v rámci Městského úřadu Kadaň o souborném stanovisku ze dne 29. 4. 2004 a souhlasem Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, s návrhem územního plánu obce Kryštofovy Hamry ze dne 1. 10. 2004.
30. Soud zamítl návrh na provedení důkazu souhlasem vlastnice sousedních pozemků (Karly Středové) s realizací stavby a s vydáním společného územního souhlasu a ohlášení stavby na požadovanou stavbu, neboť zjištění, zda byl vlastníci sousedních pozemků udělen souhlas s požadovanou stavbou není pro posouzení věci právně relevantní.

Posouzení věci soudem

31. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
32. K návrhu žalobců, aby jejich věc byla spojena s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 41/2023, soud uvádí, že v průběhu tohoto řízení pominuly důvody pro posouzení, zda je na místě spojení obou věcí dle § 39 odst. 1 s. ř. s. Je tomu tak proto, že ve věci 141 A 41/2023 bylo v mezidobí již pravomocně rozhodnuto.
33. S ohledem na uvedenou skutečnost považuje soud za vhodné na tomto místě poukázat na to, že ve věci, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 41/2023, se Mgr. K. S. domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla zamítnuta její žádost o vydání společného povolení na stavbu vedenou stavebním úřadem pod názvem Rekreační objekt na pozemku par. č. XG v k. ú. X v obci Kryštofovy Hamry; tedy na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemku přímo sousedícím s předmětnými pozemky. I v tomto případě rozhodly správní orgány obou stupňů na základě závazných stanovisek dotčených orgánů a žalobní námitky směřovaly proti těmto závazným stanoviskům. Žalobní argumentace byla přitom téměř shodná s argumentací žalobkyně v právě projednávané věci. Ve věci vedené pod sp. zn. 141 A 41/2023 rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2024, jímž žalobu zamítl. Rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž již rozhodl Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 3. 7. 2025, č. j. 6 As 258/2024-33. Kasační stížnost Mgr. Karly Středové byla tímto rozsudkem zamítnuta. Vzhledem k tomu, že předmětná žaloba obsahovala v podstatě totožnou žalobní argumentaci jako žaloba, o níž rozhodoval zdejší soud ve věci vedené pod sp. zn. 141 A 41/2023, a vzhledem k tomu, že se v obou případech jedná o stejnou věc (nepovolení stavby umístění méně než 50 m od lesa na sousedících pozemcích) není důvodu, aby se soud odchyloval od závěrů, které již byly vysloveny v rozsudku ze dne 14. 10. 2024, č. j. 141 A 41/2023-80.

34. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 4. 3. 2022 oznámila žalobkyně spolu s manželem Ing. P. P. stavebnímu úřadu společný záměr k novostavbě rodinného domu na předmětných pozemcích, přičemž uvedeným dnem bylo zahájeno společné řízení (územní a stavební). Při posuzování žádosti stavební úřad zjistil, že uvedený záměr není v souladu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy lesů – Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, ze dne 21. 9. 2022, č. j. MUKK-50215/2021, který s tímto záměrem nesouhlasil. Stavební úřad z důvodu vydání nesouhlasného závazného stanoviska shledal, že žádosti vyhovět nelze, a proto žádost o společné povolení stavby zamítl. Proti vydanému prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, přičemž odvolání směřovalo do závěrů negativního závazného stanoviska prvostupňového dotčeného orgánu. Žalovaný proto v průběhu odvolacího řízení vyžádal závazné stanovisko od nadřízeného orgánu státní správy lesů – Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství. Prvostupňové závazné stanovisko bylo potvrzeno interním sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 8. 8. 2023, č. j. KUUK/118226/2023 (již dříve a dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). Žalovaný posléze vydal napadené rozhodnutí.
36. Územní plán obce Kryštofovy Hamry z roku 2005 zahrnul předmětné pozemky do rozvojové plochy RI 11 jako zastavitelné území s doporučeným využitím: „*individuální rekreační chalupy a chaty (rozšíření stávající lokality individuálních rekreačních objektů u silnice č. III/22435)*.“ Na straně 40 textové části územního plánu, v kapitole 6.2., v níž jsou uvedeny zvláštní regulativy pro výstavbu na rozvojových plochách, je mimo jiné uvedeno: „*V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL na 25 m (bezpečnostní pásmo)*.“ Podle vyjádření obce Kryštofovy Hamry ze dne 9. 1. 2024, adresovaného žalobkyni, bylo účelem rozvojové plochy RI 11 rozšíření stávající lokality individuálních rekreačních objektů, protože obec považuje požadovanou stavbu žalobkyně za žádoucí a pro dodržení podmínek kupní smlouvy za nezbytnou. K územnímu plánu obec sdělila, že jeho záměrem bylo povolení staveb ve vzdálenosti 25 m od hranice lesa, což bylo sděleno i žalobkyni při podávání nabídek a uzavření kupní smlouvy. Jiný výklad územního plánu dle obce zasahuje do jejího práva na

rozvoj, neboť v takovém případě by předmětné pozemky nebylo možné využít pro jeho účel stanovený v územním plánu.

37. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (23. 8. 2023). Bylo proto třeba na daný případ aplikovat ustanovení lesního zákona, účinného do 31. 12. 2023. Nicméně je třeba zdůraznit, že ačkoli byl lesní zákon s účinností od 1. 1. 2024 novelizován zákonem č. 149/2023 Sb. v tom smyslu, že souhlas orgánu státní správy lesů je vyžadován v řízeních dle stavebního zákona při dotčení pozemků do vzdálenosti 30 m od okraje lesa, čímž bylo ochranné pásmo lesa *de facto* zmenšeno, není ani nová právní úprava pro žalobkyni příznivější. Z projektové dokumentace požadované stavby totiž plyne, že tato se má nacházet ve vzdálenosti 25,25 m od okraje lesa, z čehož je zřejmé, že by orgán státní správy lesů vydával závazné stanovisko i dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2024.
38. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona v rozhodném znění, *„dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.“*
39. Účelem závazného stanoviska vydávaného podle citovaného § 14 odst. 2 lesního zákona je posouzení, zda v důsledku navrhovaného stavebního záměru nebude ohroženo zachování lesa a ochrana životního prostředí (§ 14 odst. 1 věta druhá lesního zákona). Tento cíl zároveň nelze chápat izolovaně v tom smyslu, že by předmětem stanoviska bylo pouze posouzení případných negativních vlivů na les jako takový, a nikoli na umístěvanou stavbu ve smyslu vzájemných vlivů vyvolaných její existencí. Umístěním staveb v tzv. „ochranném pásmu“ vzniká i potenciální nebezpečí, že vlastníci těchto staveb budou iniciovat a domáhat se rozhodnutí o zajištění bezpečnosti osob a majetku podle § 22 lesního zákona. Veškeré tyto skutečnosti správní orgán státní správy lesů při vydání závazného stanoviska zohledňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2025, č. j. 6 As 258/2024-33).
40. Esenciální podmínkou pro posouzení (ne)důvodnosti žaloby bylo zodpovězení otázky, zda skutečnost, že požadovaná stavba splnila požadavky územního plánu (její umístění 25 m od okraje lesa), znemožňuje dotčenému orgánu vydat nesouhlasné stanovisko s jejím umístěním. Podstata žalobní argumentace tkví v názoru žalobkyně, že je nutno na tuto otázku odpovědět kladně. S tímto názorem ovšem soud nesouhlasí.
41. Soud konstatuje, že lesní zákon nezavádí ani nepoužívá pojmy jako ochranné či bezpečnostní pásmo lesa, zavádí však regulaci, která v podstatě ochranné pásmo vytváří, když v § 14 odst. 2 stanoví, že k vyjmenovaným řízením dle stavebního zákona je třeba souhlasu orgánu státní správy lesů, pokud jsou dotčeny pozemky do vzdálenosti 50 m od okraje lesa.
42. Žalobkyně předložila v soudním řízení listinu Sdělení pro vnitřní styk (v rámci Městského úřadu Kadaň) ze dne 14. 9. 2011, v níž se prvostupňový dotčený orgán vyjadřoval ke změně č. 2 územního plánu obce Kryštofovy Hamry, a z níž žalobkyně dovozovala, že prvostupňový dotčený orgán paušálně souhlasil, že ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa mohou být umístěny jakékoli stavby, pokud budou v souladu s územním plánem: *(„veškeré nově navrhované stavby budou umístěny minimálně 25 metrů od hranice pozemků určených k*

plnění funkce lesa“, a že *„odstupová vzdálenost od okraje lesa je stanovena s ohledem na průměrnou výšku lesních porostů v zájmovém území“*). Toto vyjádření prvostupňového dotčeného orgánu však bylo poskytnuto ke změně č. 2 územního plánu, která se vůbec nevztahovala k předmětným pozemkům, jelikož jejich zařazení do plochy RI 11 a stanovení regulativů bylo provedeno již v původním územním plánu z roku 2005. Z citovaného stanoviska prvostupňového dotčeného orgánu nevyplývá, že by se tento orgán vyjadřoval i k jiným (tedy i předmětným) pozemkům, než k těm dotčeným změnou č. 2 územního plánu.

43. Stěžejní žalobní argumentaci opírá žalobkyně o již výše citovanou pasáž územního plánu: *„V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL na 25 m (bezpečnostní pásmo)“*. Obec Kryštofovy Hamry ve shodě se žalobkyní chápe citovanou pasáž jako plošný souhlas prvostupňového dotčeného orgánu se stavbami umisťovanými do vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa. Takový výklad však dle soudu nebere v úvahu citovaný text, ve kterém je zmínka o tom, že v případě dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení lesního zákona, což lze chápat jako odkaz na § 14 odst. 2 lesního zákona, tedy že je vyžadován souhlas orgánu státní správy lesů. V další části citovaného textu se uvádí, že dochází k úpravě vzdálenosti výstavby objektů od pozemků určených k plnění funkcí lesa, a to v souladu s lesním zákonem, avšak dle soudu z lesního zákona nevyplývá, že by bylo možné územním plánem zmenšit ochranné (bezpečnostní) pásmo lesa. Citovaný text vycházel z vyjádření prvostupňového dotčeného orgánu ze dne 30. 9. 2003, resp. z dohody o souborném stanovisku ze dne 29. 4. 2004. Ze zmíněných dokumentů však rozhodně neplyne, že by prvostupňový dotčený orgán souhlasil plošně s jakýmkoli stavbami ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa, resp. od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa. Ve zmíněných dokumentech je dle názoru soudu vyjádřen požadavek prvostupňového dotčeného orgánu, aby do vzdálenosti 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa nebyly umisťovány žádné stavby. Tím se snažil prvostupňový dotčený orgán již na úrovni územního plánu zamezit výstavbě ve vzdálenosti 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa. Tímto způsobem (vyjádřením prvostupňového dotčeného orgánu) však nebyla udělena žádná plošná výjimka z ochranného pásma k výstavbě ve vzdálenosti od 25 m do 50 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa, jak se to snaží prezentovat žalobkyně a obec Kryštofovy Hamry. Soud konstatuje, že dospěl k jednoznačnému závěru, že k žádnému zmenšení ochranného pásma lesa či plošné výjimce z ochranného pásma lesa nedošlo. Je pak již bez významu zkoumat, zda příslušný regulativ uvedený na straně 40 textové části územního plánu měl závaznou povahu, či nikoli.
44. Soud připomíná, že vyjádření (stanovisko) prvostupňového dotčeného orgánu z roku 2003, resp. 2004, k návrhu územního plánu představovalo stanovisko orgánu státní správy lesů k územně plánovací dokumentaci dle § 48 odst. 2 písm. b) lesního zákona. Jednalo se tedy o obecné stanovisko na úrovni územního plánu, ze kterého nelze dovozovat plošný souhlas s jakoukoli výstavbou ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa. Dle názoru soudu by navíc bylo v rozporu se zákonem, pokud by se předem orgán státní správy lesů vzdal své zákonné kompetence zakotvené v § 14 odst. 2 lesního zákona, jelikož příslušný orgán státní správy lesů je povinen v každém jednotlivém případě postupovat v souladu se zákonem a vydávat závazná stanoviska v jednotlivých řízeních dle stavebního zákona. Této své povinnosti se nemůže předem vzdát svým vyjádřením v rámci procesu pořizování územního plánu. Je třeba si uvědomit, že vyjadřují-li se dotčené orgány na straně jedné k územně plánovací

dokumentaci, a na straně druhé vydávají závazné stanovisko ke konkrétním stavebním záměrům, pak předkládají svůj odborný názor ke zcela odlišnému předmětu a za odlišné situace. Rovněž Nejvyšší správní soud v již bodě 39 zmíněném rozsudku č. j. 6 As 258/2024 33 konstatoval, že „*zatímco v případě stanoviska k územně plánovací dokumentaci hodnotí obecně soulad návrhu územního plánu s veřejným zájmem na ochraně lesa, v případě závazného stanoviska k umístění stavebního záměru posuzuje jeho konkrétní parametry a umístění do území.*“

45. K žalobní námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v zásahu do právní jistoty žalobkyně a porušení zásady legitimního očekávání, soud uvádí, že již s ohledem na výše citovanou pasáž územního plánu a platnou právní úpravu v § 14 odst. 2 lesního zákona žalobkyně mohla a měla mít pochybnosti o tom, zda získá souhlas prvostupňového dotčeného orgánu s požadovanou stavbou. Na této skutečnosti nic nemění ani ujištění žalobkyně ze strany obce Kryštofovy Hamry při uzavírání kupní smlouvy na předmětné pozemky, že stavba je v souladu s územním plánem a je žádoucí z hlediska rozvoje obce. Stejně tak bez významu je skutečnost, že se žalobkyně vůči obci Kryštofovy Hamry zavázala k výstavbě rodinného domu ve smlouvě o koupi pozemku, přičemž s nesplněním tohoto závazku jsou spojeny sankce. Jedná se totiž o soukromoprávní vztah mezi obcí a žalobkyní. Formulace územního plánu (viz výše) ani ujištění obce nemohly založit legitimní očekávání žalobkyně, že prvostupňový dotčený orgán souhlasí, resp. bude souhlasit, s požadovanou stavbou ve smyslu § 14 odst. 2 lesního zákona. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
46. K žalobní námitce, že žalovaný, resp. dotčené orgány státní správy lesů, bez opory v územním plánu, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, omezily zastavitelnou plochu pozemku žalobkyně, soud uvádí, že žalobkyně blíže nespecifikovala, v čem by měla spočívat ona nešetrnost, diskriminační způsob či libovůle. Dotčené orgány státní správy lesů ve svých závazných stanoviscích dostatečně vysvětlily, z jakých důvodů nesouhlasí s umístěním požadované stavby, kdy zásadním důvodem bylo žalobkyní navržené umístění stavby 25 m od okraje lesa, čímž by stavba v budoucnu byla ohrožena pádem stromů, resp. by musela být na okraji lesa činita opatření dle § 22 lesního zákona, aby nedošlo ke škodě na zdraví či majetku žalobkyně. Soud tudíž neshledal žádnou nešetrnost, diskriminaci či libovůli, přičemž konkrétními věcnými námitkami žalobkyně vůči obsahu prvostupňového i potvrzujícího závazného stanoviska se bude zabývat níže.
47. K žalobní námitce, že v případě nutnosti posunutí stavby na hranici 34 m od lesa, jak požadují dotčené orgány v závazném stanovisku, není možné žádnou stavbu na daném pozemku realizovat, neboť by tam stavbu rodinného domu i s ohledem na další ochranná pásma nebylo možno umístit, soud uvádí, že na straně 2 Souhrnné technické zprávy, jež je součástí projektové dokumentace, se uvádí, že se má jednat o jednopodlažní rodinný dům, přičemž zastavěná plocha objektu činí 91 m² a půdorysný tvar domu je o celkovém rozměru 12,170m/11,345m. Stavba má být vybudována na pozemku parc. č. XA o výměře 1 232 m². Pozemek je přibližně obdélníkového tvaru, přičemž z projektové dokumentace – situace širších vztahů – vyplývá, že s okrajem lesa sousedí svou kratší stranou. Z negativních závazných stanovisek obou orgánů státní správy lesů plyne požadavek na umístění stavby ve vzdálenosti aspoň 34 m od okraje lesa, přičemž tato vzdálenost odpovídá absolutní výškové bonitě (AVB) porostu smrku v daném území tak, aby taková stavba nebyla ohrožena pádem stromů. Žalobkyně v žalobě nevysvětlila, proč by nebylo možné s ohledem na příslušná ochranná pásma vybudovat stavbu, která tvoří 1/9 plochy z celého pozemku na jiné části pozemku (krom obecného tvrzení, že tvar pozemku neumožňuje umístění stavby

ve vzdálenosti 34 m dle požadavku dotčeného orgánu). Soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni, že by jí dotčené orgány státní správy lesů zcela znemožnily výstavbu rodinného domu. Soud nepovažuje za potřebné podrobněji možnost výstavby na pozemku žalobkyně zkoumat, neboť je to nadbytečné pro účely tohoto rozsudku. Ani v případě, že by skutečně byla žalobkyni znemožněna výstavba rodinného domu na jiné části předmětného pozemku, neměnilo by to nic na tom, že žalobkyně nemohla mít právní jistotu a legitimní očekávání, že požadovanou stavbu bude moci realizovat. Zásah do vlastnického práva žalobkyně je v tomto případě odůvodněn ochranou lesa dle § 1 lesního zákona. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

48. K žalobní námitce porušení zásady legality, kdy žalobkyně argumentovala s odkazem na § 2 odst. 1 správního řádu, že správní orgány musí respektovat právní předpisy, a tedy i územní plán, soud uvádí, že územní plán je součástí územně plánovací dokumentace a představuje opatření obecné povahy ve smyslu § 188 odst. 4 stavebního zákona. Žalobkyní zmiňovaná judikatura (rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 A 13/2012-132, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201) se týkala závaznosti územního plánu obce pro správní orgány rozhodující v řízeních dle stavebního zákona, z čehož však nelze dovodit závaznost územního plánu například pro dotčené orgány státní správy lesů.
49. Žalobkyně na podporu své argumentace, že orgány státní správy lesů musí vycházet z územního plánu obce, poukázala na komentář autorů FLORA Martin, STANĚK Jiří a PRŮCHOVÁ, Ivana, Lesní zákon, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 14 lesního zákona na straně 122, ze kterého citovala, že *„jakkoli to není výslovně v odstavci 2 vyjádřeno, je nesporné, že východiskem pro posouzení konkrétního případu orgánem státní správy lesů je především soulad zamýšleného záměru s územně plánovací dokumentací, neboť již v rámci jejího pořizování se orgány státní správy lesů jakožto dotčené orgány svými stanovisky vyjadřují ke stávajícímu i budoucímu využití území.“* Z citovaného textu komentáře dle soudu vyplývá, že soulad záměru (stavby) s územním plánem je určitým východiskem, nikoli však jediným hlediskem, při zvažování souhlasu/nesouhlasu orgánu státní správy lesů s dotčeným záměrem. Nelze tedy z citovaného textu komentáře dovozovat, že by jen na základě souladu záměru s územním plánem byl dotčený orgán státní správy lesů povinen vydat kladné závazné stanovisko. Takový výklad by *ad absurdum* znamenal, že v případě souladu stavebního záměru s územním plánem by bylo jakékoli posuzování dotčenými orgány zcela nadbytečné.
50. Dále se soud zabýval žalobními námitkami, které směřovaly do vlastního obsahu odůvodnění prvostupňového a potvrzujícího závazného stanoviska co do skutkových zjištění, správních úvah a odborných závěrů dotčených orgánů státní správy lesů.
51. Na tomto místě považuje soud za vhodné zmínit závěry judikatury ohledně rozsahu přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů soudem. V rozsudku ze dne 19. 6. 2024, č. j. 7 As 14/2023-42, se Nejvyšší správní soud zabýval danou problematikou a stávající judikaturou, přičemž uvedl: *„Podle ustálené judikatury tedy není možný věcný přezkum odborných závěrů závazných stanovisek a soudní přezkum závazných stanovisek se omezuje toliko na otázku, zda se správní orgány při jejich vydávání držely v mezích určených zákonem a zda řádně zvažovaly veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 As 110/2022-101). Krajský soud tak vycházel správně z toho, že přezkoumávání věcné správnosti závazných*

stanovisek je vyloučeno z důvodu, že při vydávání závazného stanoviska se široce uplatní správní uvážení. Tomu, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný, odpovídá i výše citovaná judikatura kasačního soudu. Správní uvážení pak podléhá přezkumu soudu skutečně pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. To ale neznamená, že by závěry těchto podkladových stanovisek byly "imunní" proti soudnímu přezkumu. Naopak, stejně jako při přezkumu jiných odborných otázek to znamená nic více a nic méně než to, že krajský soud sám nemohl přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů těchto stanovisek – posouzení stavby z hlediska zájmů chráněných lesním zákonem. Dané posouzení náleží těmto orgánům, které k němu disponují odbornými znalostmi. Obecně správní soud přezkoumává závazná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů těchto stanovisek, ale správní soud se musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti) zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).“ Soud se ztotožňuje s citovaným rozsudkem i v něm uvedenou judikaturou, což zohlednil při posuzování jednotlivých žalobních námitek.

52. K žalobní námitce, že se dotčené orgány státní správy lesů nezabývaly dostatečně charakteristikou konkrétní lokality, když dle žalobců se v sousedství jejich pozemků nacházejí obytné stavby v ochranném pásmu lesa, a to dokonce blíže, než je hranice 25 m, soud uvádí, že jak prvostupňový dotčený správní orgán, tak i nadřízený dotčený orgán v závazném stanovisku a potvrzujícím stanovisku podrobně popsaly charakter pozemků (mírně svažité), stav porostu na přilehlém lesním pozemku a klimatické podmínky v oblasti. Dotčený správní orgán na podporu svého názoru přílehavě poukázal na rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „S dotčeným orgánem lze souhlasit v tom, že relevantním argumentem ve prospěch souhlasu se stavbou není skutečnost, že v okolí posuzované stavby se nachází mnoho jiných objektů (i mnohem větších) v bezprostřední blízkosti lesa, a to i sloužících k obytným účelům. V závazném stanovisku ze dne 3. 1. 2010 upozornil dotčený orgán na nevhodnost umístění ostatních staveb v blízkosti lesa, které byly pravděpodobně povoleny za jiného právního prostředí a je zřejmé, že i na tyto stavby se vztahují dotčeným orgánem uváděná rizika. (...) Dotčený orgán zcela oprávněně nechtěl vytvořit souhlasným stanoviskem se stavbou nebezpečný precedens, který by umožňoval umístění stavby sloužící též k pobytu osob v bezprostřední blízkosti lesa a zahušťoval již tak nežádoucí zástavbu v ochranném pásmu lesa. Je neudržitelné, aby byly povolovány stavby jen z důvodu, že obdobné stavby již v bezprostřední blízkosti lesa existují a doposud se zásadně negativně neprojevil jejich vliv na les, ani naopak.“
53. Namítala-li žalobkyně nepřiléhavost výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu na její případ z důvodu, že ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem šlo o stavbu chaty, která nebyla v souladu s územním plánem a byla blíže k lesu než stavba žalobců, soud uvádí, že citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou obecné, nesouvisející s tím, zda stavba je, či není v souladu s územním plánem, nesouvisející s otázkou vzdálenosti stavby od lesa, a proto je lze použít i v nyní posuzované věci.

54. Ačkoli se dotčený správní orgán státní správy lesů a jemu nadřízený orgán zabývaly otázkou toliko bezpečnosti ve vztahu k pozemkům a navržené stavbě žalobkyně, nikoli porovnáváním blízkosti historické zástavby hranici lesa, soud konstatuje, že souhlasí s výše citovaným názorem a rovněž s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Pro vydání závazného stanoviska ve vztahu k plánované novostavbě je rozhodné, zda aktuálně existuje riziko ohrožení pádem stromů na konkrétním pozemku a jaká je prognóza tohoto rizika do budoucnosti (až stromy vyrostou do střední výšky), nikoli srovnávání s tím, jak daleko od hranice lesa stojí starší stavby v obci. Žalovaný dle názoru soudu přesvědčivě vysvětlil, že při vydání závazného stanoviska nedošlo k odchýlení od ustálené rozhodovací praxe, a že stavby umístěné ve vzdálenosti do 25 m od hranice lesa, ke kterým bylo v roce 2022 dáno kladné stanovisko, jsou technického charakteru a neslouží pobytu osob. Skutečnost, že se v blízkém okolí požadované stavby žalobkyně nachází jiné povolené stavby, dokonce blíže k lesu, nemůže bez dalšího vést k tomu, aby i žalobkyni byla stavba povolena.
55. Ze stejného důvodu pak soud shledal nedůvodnou také žalobní námitku, že rozhodování prvostupňového dotčeného orgánu není kontinuální, kdy žalobkyně argumentovala tím, že v roce 2022 bylo tímto orgánem vydáno 28 souhlasných závazných stanovisek v případech, kdy stavby měly být umístěny do 25 m od okraje lesa, a že v letech 2020 a 2021 byla situace obdobná. K tomu žalobkyně předložila 2 listiny označené jako Souhlas s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesa, na nichž byla uvedena toliko sp. zn. správního orgánu a počet metrů. Rozhodně z těchto listin není patrné, o jaké stavby se jedná, a že jde právě o stavby určené k bydlení. Vzhledem k tomu, že z těchto listin nelze učinit závěr, že prvostupňový dotčený orgán rozhodl v případě žalobkyně odlišně od své předchozí praxe z předchozích let, neshledal soud námitku důvodnou.
56. Soud neshledal, že by ze strany nadřízeného dotčeného orgánu došlo k překročení mezí správního uvážení či dokonce k jeho zneužití. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí správně vycházel z negativního potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, pročež neměl jinou možnost než odvolání žalobců zamítnout a potvrdit prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.
57. K žalobní námitce, že z prvostupňového závazného stanoviska není zřejmé, zda byla řádně změřena výška stromů 27 m na přilehlém pozemku, případně jakým způsobem byla výška stromů zjištěna, soud uvádí, že v prvostupňovém závazném stanovisku se na straně 2 uvádí, že *„dle údajů lesní hospodářské knihy přilehlého porostu je absolutní výšková bonita 34 m (udává kvalitu porostu pomocí střední výšky, jaké je lesní porost (dřevina) schopen v určitém věku zralosti dosahovat) a současná střední výška přilehlého porostu 27 m.“* Z citovaného textu je zřejmé, že údaje ohledně výšky stromů (střední výška přilehlého porostu a absolutní výšková bonita) byly zjištěny z lesní hospodářské knihy, přičemž tato zjištění převzal nadřízený dotčený orgán do svého potvrzujícího závazného stanoviska. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
58. Soud konstatuje, že zbývající část žalobních námitek směřovala do odůvodnění obou závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy lesů, kdy oba dotčené orgány dovozovaly, že při povolení požadované stavby ve vzdálenosti 25 m od lesa bude ohrožen majetek a zdraví žalobkyně a spolubydlících osob a že může dojít ke ztížení lesního hospodaření na přilehlém lesním pozemku ve vlastnictví České republiky.

59. Podle § 22 odst. 1 lesního zákona platí, že „*vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení jsou povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět.*“
60. Podle § 22 odst. 2 lesního zákona platí, že „*vyžaduje-li zajištění bezpečnosti osob a majetku kromě opatření uvedených v odstavci 1 i změnu ve způsobu hospodaření v lese nebo omezení ve využívání pozemků určených k plnění funkcí lesa, rozhodne orgán státní správy lesů o dalších opatřeních a určí, kdo ponese náklady s tím spojené a kdo nahradí vlastníku lesa případnou újmu. Ustanovení zvláštních předpisů zůstávají nedotčena.*“
61. Podle § 2900 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), „*vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.*“
62. Podle judikatury je § 22 lesního zákona speciálním ustanovením k obecné prevenci (nyní zakotvené v § 2900 NOZ). Lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 7/2008-50, podle něhož „*ustanovení § 22 odst. 1 lesního zákona (...) obsahuje zvláštní úpravu prevenční povinnosti vzhledem k § 417 občanského zákoníku, která spočívá v generálním oprávnění těchto osob k provedení nezbytných zásahů do jednotlivých složek lesa za účelem předejití možným škodám na jejich nemovitém majetku a zařízení; přiměřenost a vhodnost takového zásahu je přitom zásadně na posouzení orgánu státní správy lesů. Nedostojí-li tedy vlastník nemovitostí nebo investor stavby a zařízení této své prevenční povinnosti, je logicky vyloučeno, aby vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa odpovídal za škodu způsobenou v § 22 odst. 1 lesního zákona demonstrativně vyjmenovanými činiteli. Stejně jako prevenční povinnost je na vlastníka nemovitosti přenesena i povinnost k úhradě nákladů na provedení těchto nutných opatření.*“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2024, č. j. 7 As 14/2023-42. Z uvedené judikatury je zřejmé, že klade důraz na prevenci případných škod, přičemž touto optikou posuzoval soud jednotlivé žalobní námitky.
63. K žalobní námitce, že vzrostlé stromy (27 m vysoké) by se musely nacházet u samého okraje přilehlého lesního pozemku, aby skutečně pádem ohrožovaly požadovanou stavbu, a že nebylo prokázáno, že by v minulosti na dotřeném území k došlo k události ohrožující život či majetek, soud konstatuje, že k obsahově podobné odvolací námitce nadřízený dotčený orgán na straně 2 potvrzujícího závazného stanoviska odkázal na prvostupňové stanovisko: „*dle Výkladového slovníku hospodářské úpravy lesů definována takto: ‚Bonita absolutní – očekávané hodnoty bonitní veličiny buď střední výšky porostu, nebo objemu středního kmene v určitém, tzv. standardním věku. Za standardní věk se volí zpravidla věk 100 let, u rychle rostoucích dřevin s kratší dobou obmýti 50, případně 30 let.‘ Obecně orgány státní správy lesů při vydávání závazných stanovisek podle ustanovení § 14 odstavce 2 lesního zákona musí přihlížet k AVB. Pokud by totiž přihlížely pouze k aktuálnímu stavu na místě, kde bude např. lesní porost vykácen, popř. se v místě bude vyskytovat lesní porost mladší (např. kultura, mlazina, tyčkovina či tyčovina – porosty cca do 12 m), došlo by sice k omezení hospodaření v lesích až v době, kdy by lesní porost dosáhl takové výšky, kterou by při případném pádu stromů již mohla být ohrožena stavba, avšak stavba by již byla realizována a z pozice lesa by došlo k nevratnému omezení*

hospodaření v lese.“ S tímto názorem soud souhlasí a dodává, že citovaný názor nadřízeného dotčeného orgánu je v souladu s judikaturou, a to s rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nepřisvědčil tak stěžovatelce, že dotčené orgány nesprávně vyložily § 14 odst. 2 lesního zákona. Naopak jej interpretovaly správně, pokud vyzdvihly princip prevence, z jehož samotné podstaty vyplývá, že je namístě jej uplatnit i v případech, kdy sice nehrozí aktuální konkrétní riziko, ovšem s ohledem na budoucí vývoj stavu lesního porostu a s ohledem na blízkost stavby lesu a její charakter, mohou taková rizika pravděpodobně nastat.*“ S citovaným judikátem se soud ztotožňuje a v poměrech posuzované věci konstatuje, že není podstatné, že aktuálně se na přilehlém pozemku nachází porost nižší výšky než odpovídající absolutní výškové bonitě porostu smrku 34 m, a rovněž není podstatné, nestojí-li aktuálně vzrostlé stromy přímo na hranici lesního pozemku, neboť je třeba počítat s budoucím vývojem lesního porostu. I kdyby stromy byly pokáceny, lze předpokládat, že zde mohou vyrůst nové a dorůst až do výšky 34 m. Soud dále konstatuje, že z ortofotomapy založené ve správním spisu je patrné, že na přilehlém lesním pozemku se nachází převážně smrky, přičemž již prvostupňový dotčený orgán ve svém závazném stanovisku správně poukázal na svažitost terénu, kdy „*navrhovaná stavba umístěna v mírném svahu pod lesním porostem je ohrožena pádem stromů z lesního pozemku, přičemž AVB (absolutní výšková bonita – pozn. soudu) porostu SM (smrk – pozn. soudu) je 34 m.*“ Soud tudíž nesouhlasí s žalobkyní, že by i několikametrová vzdálenost vzrostlých stromů od okraje lesního pozemku měla být zohledněna při výpočtu vzdálenosti, kde se může stavba žalobkyně nacházet. Takový názor žalobkyně totiž pomíjí budoucí vývoj lesního porostu a princip prevence, kdy není možné i s ohledem na svažitost terénu přesně určit, do jaké vzdálenosti dopadne padající (např. vyvrácený) strom, zda to bude přesně vzdálenost odpovídající jeho výšce, či vzdálenost menší nebo větší. Stejně tak nelze předem určit, jak vysoké stromy vyrostou v budoucnu na okraji přilehlého lesního pozemku, kdy to mohou být i stromy vyšší než 34 m, neboť stromy mohou pochopitelně narůst i do větší výšky, než jaká je absolutní výšková bonita porostu smrku (k tomu srov. definici AVB citovanou výše). Navíc pádem stromu mohou být způsobeny škody na majetku či zdraví nejen v rámci samotné stavby rodinného domu, nýbrž i na přilehlém pozemku žalobkyně blíže k lesu. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

64. Dále soud konstatuje, že zcela souhlasí s názorem vyjádřeným v potvrzujícím závazném stanovisku, že případná dohoda mezi žalobkyní a vlastníkem lesa (lesní správou) má soukromoprávní charakter a nemá vliv na souhlas vydávaný orgánem státní správy lesů, neboť tento orgán posuzuje ochranu lesa, nikoli ochranu vlastníka lesa před případnou náhradou škody vlastníkovu sousedního pozemku či stavby. I kdyby se žalobkyně vzdala práva na náhradu škody, která by jí mohla v důsledku lesa a jeho působení vzniknout, nesnižuje se tím riziko, které představuje naopak stavba pro les, a to především z hlediska opatření podle § 22 lesního zákona. Zajištění bezpečnosti staveb je ve veřejném zájmu a nelze na tento požadavek rezignovat jen proto, že stavebník s rizikem souhlasí (shodně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, č. j. 46 A 117/2015-60, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37). Jinými slovy, případné soukromoprávní ujednání žalobkyně a vlastníka lesa nemá vliv na posouzení otázky dotčení veřejného zájmu na ochraně lesa, který orgán státní správy lesů v závazném stanovisku posuzoval.
65. K žalobní námitce, že v prvostupňovém závazném stanovisku (aprobovaném nadřízeným orgánem) prvostupňový dotčený orgán nespécifikoval, jakým způsobem by mohlo dojít ke ztížení hospodaření v lesních porostech ani jaký negativní vliv by stavba žalobkyně měla mít

na plnění funkcí lesa, soud uvádí, že žalovaný dostatečně vysvětlil, že mohou nastat potíže při těžbě dřeva v blízkosti pozemku žalobkyně, že případná těžba může být kvůli blízkosti stavby žalobkyně náročnější technicky i finančně, čímž je ztíženo lesní hospodaření. Dotčený orgán v potvrzujícím závazném stanovisku rovněž zmínil, že se nejedná toliko o omezení hospodaření lesa, ale i další funkce, které les má, jako např. funkce půdoochranné a vodoochranné. Soud proto neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

66. K žalobní námitce, že v závazném stanovisku (prvostupňovém ani potvrzujícím) není zmíněn ani jediný případ, kdy by došlo v daném území k události ohrožující život či majetek vlivem pádu stromů, soud připomíná princip prevence, se kterým mají přistupovat dotčené orgány státní správy lesů k vydávání závazných stanovisek. V rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze dotčenému orgánu státní správy lesů „vytýkat, že nespecifikoval konkrétní aktuálně hrozící riziko spojené s blízkostí stavby lesu, neboť může jen těžko předvídat, kdy a za jakých podmínek dojde např. k pádu stromů, které by mohly ohrozit zdraví či životy lidí pobývajících v posuzované stavbě. Skutečnost, že doposud k žádným negativním dopadům nedošlo, přitom neznamená, že by bylo namístě podstupovat riziko možných škod do budoucna.“ S citovaným judikátem, který klade důraz na princip prevence, kdy není nutné, aby dotčený orgán státní správy lesů musel specifikovat konkrétní případy z minulosti, kdy došlo ke škodě vlivem pádu stromů, se soud ztotožňuje a uzavírá, že neshledal námitku důvodnou.
67. Konečně k žalobní námitce, že předmětné pozemky jsou soukromým vlastnictvím žalobkyně a žádná jiná osoba není oprávněna je využívat k hospodaření a těžbě v lese, či jen směřovat pád stromů na tyto pozemky, soud uvádí, že možnost, aby vlastník lesa při těžbě dřeva užil cizí pozemek, je zakotvena v lesním zákoně následovně.
68. Podle § 34 odst. 3 lesního zákona, „nelze-li účelu dosáhnout jinak, je vlastník lesa nebo osoba provádějící činnost v zájmu vlastníka lesa oprávněn v odůvodněných případech na nezbytnou dobu, v nezbytném rozsahu, ve vhodné době a za náhradu užívat cizí pozemky k lesní dopravě. Tím není dotčena jeho odpovědnost za způsobenou škodu podle zvláštních předpisů.“
69. Podle § 34 odst. 4 lesního zákona platí, že „doba, rozsah a trvání užívání cizích pozemků k lesní dopravě a výši náhrady je vlastník lesa, nebo osoba provádějící činnost v zájmu vlastníka lesa, povinen předem dohodnout s vlastníkem, popřípadě nájemcem dotčených pozemků. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o podmínkách lesní dopravy po cizích pozemcích a o výši náhrady orgán státní správy lesů.“
70. Lesní dopravou je přitom třeba ve smyslu § 34 odst. 1 lesního zákona rozumět přibližování, uskladnění a odvoz dříví. Je tedy zřejmé, že zákon předpokládá využívání cizích pozemků v souvislosti s hospodařením a těžbou v lese.
71. Soud přisvědčuje žalobkyni, že se jedná o výjimečný institut a že se jedná o užití cizích pozemků za náhradu. Na druhou stranu je však třeba dodat, že výjimečnost onoho institutu nijak nevylučuje jeho aplikaci v případě žalobkyně. Je tedy zřejmé, že v budoucnu při splnění náležitostí dle § 34 lesního zákona by mohl vlastník lesa využít předmětné pozemky k lesní dopravě. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
72. S ohledem na výše uvedené tedy soud shrnuje, že ochranné pásmo lesa ke dni vydání napadeného rozhodnutí činilo 50 m, územní plán obce Kryštofovy Hamry, pod kterou spadá i území obce Černý Potok, stanovil úplný zákaz výstavby obytných staveb ve vzdálenosti do 25 m od hranice lesa, ve zbývajících částech ochranného pásma lesa je možné stavět pouze při splnění podmínek podle § 14 odst. 2 lesního zákona, tedy pouze na základě souhlasného

závažného stanoviska dotčeného orgánu státní správy lesů. Dotčený orgán státní správy lesů posuzoval terén pozemku a okolního lesa a složení porostu na lesním pozemku v části přiléhající k předmětným pozemkům a dospěl k závěru, že absolutní výšková bonita smrkového porostu přilehlého lesa činí 34 m, jedná se o mírně svažité terén v oblasti s rizikem pádu stromů, proto vydal nesouhlasné stanovisko. Na základě tohoto stanoviska bylo vydáno rozhodnutí, kterým žalobkyni nebylo uděleno společné povolení. Žalobkyně se mohla a měla řádně seznámit ještě před koupí pozemků s územním plánem obce a se zněním lesního zákona a nemohla se spoléhat na to, že jí bude stavba v ochranném pásmu lesa automaticky povolena. Soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
74. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení, tj. manželovi žalobkyně, žádné povinnosti neuložil, ani neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k přiznání náhrady nákladů řízení. Proto soud ve výroku III. tohoto rozsudku vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. října 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.